

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Bisvntino Archiepiscopo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20020

apostolica appellatione remota conferrent, contradictores per censuram ecclesiasticam appellatione postposita compescerent. Dicti verò iudices per quasdam litteras Fayensis Capituli perpendentes expressim in te omnium concurrere consensum & vota, Capitulo mandaverunt ut facientes de necessitate virtutem, tibi liberaliter præbendam concederent nominatam & stallum in Choro ac locum in Capitulo assignarent, & si qui receptioni tuæ se ducerent opponendos, coram eis statuto ad hoc termino comparerent mandatum apostolicum audituri. Die quidem præfixa tam te quam G. de Marnio tuo adversario in eorum præsentia constitutis, & omnibus ferè Canonicis petentibus ab eisdem ut auctoritate apostolica per se ipsos tuum efficaciter adimplerent, & perpenso plenius per quasdam litteras Capituli nostro apostolatui destinatas Canonicos in consensu pristino de te inter se habito perdurare, quamvis ex parte illa in alio termino cum edicto peremptorio partibus assignato quædam ipsis iudicibus litteræ monstrarentur, quarum contentia testabatur sæpeditam præbendam ipsi G. de Marnio primitus fuisse concessam quam tu iter arripuisses ad sedem apostolicam veniendi, quia tamen receptionem de G. factam per præfatum Episcopum Pictavensem de mandato Episcopi Hostiensis invennerat irritatam, nec aliquid rationabile contra te fuit oppositum vel in factum obiectum, te de memorata præbenda curarunt sententialiter investire, in rebelles, si qui existerent, excommunicationis sententiam proferentes, & per dilectum filium Abbatem de Stella Cisterciensis ordinis suam sententiam executioni mandantes, nec appellationi à parte altera interpositæ curantes deferre, quam, cum non sit ab executoribus appellandum nisi modum executionis excedant, decreverunt irritam & inanem. Verùm à Capitulo in omni plenitudine canonicatus receptus ad nostram præsentiam accessisti, super appellatione huiusmodi tuo adversario responsurus. Sed cum eam infra annum ipse non fuerit profecutus, & post annum elapsum . . . ejus nepos procurator effectus apud sedem apostolicam moraretur, nec contra te aliquid impetraret, jamdictum Subdiaconum & Capellanum nostrum tibi auditorem tribui postulasti. Qui procurator quasdam litteras sine sui conscientia impetrans auditoris, eas postquam illis contraxeris de bulla præsumpsit extrahere frau-

dulenter, quas viribus carere decrevimus per quasdam litteras subsequentes. Fuit autem propositum ex adverso quòd cum litteras sub forma expressa superius Prioribus transmiserimus memoratis, & iidem convocatis partibus, tam ex confessione Capicerij & Canonicorum dictorum quam ex quibusdam publicis cognoscerent instrumentis præfatum G. quædam annua in Ecclesia de Faya percipere donec integram assequeretur præbendam, & pendente iudicio præbenda de qua est controversia vacavisset, eam ipsi, ante quam tu ad nos accederes, Capicerius & major & sanior pars Capituli liberaliter contulerunt, nullo tunc temporis reclamante, & cum quidam eum postmodum admittere noluisset, in eos ipsi iudices monitione præmissa excommunicationis sententiam promulgarunt, qui ad nos post latam sententiam appellantes, super hoc litteras obtinuerunt transmitti ad iudices Turonenses, qui prout à te narratum fuerat in ipso negotio processerunt. Nos verò per relationem auditoris præfati super utrinque propositis sufficienter instructi, factum iudicum Pictavensium, cum fines excessissent mandati, irritum iudicantes, & Turonensium approbantes processum, qui Fayenses Canonicos absolverant ab ipsis Pictavensibus excommunicationis sententia denodatos, & adjudicationem præbendæ, quam tibi iudices Bituricenses fecerunt, ratam habentes & firmam, tam Capitulum Fayensis Ecclesiæ quam te ab impetitione sæpediti G. de Marnio ex toto duximus absolvendum, ipsi G. super iis perpetuum silentium imponentes. Nulli ergo &c. nostræ diffinitionis &c. Si quis autem &c. Datum Laterani vi. Kal. Aprilis, anno undecimo.

BISVNTINO ARCHIEPISCOPO.

T Vis quæstionibus respondemus quòd clericos in minoribus ordinibus constitutos de patrimonialibus bonis habentes unde possint congruè sustentari, etsi nondum fuerint ecclesiasticum beneficium affecti, dummodo aliud canonicum non obsistat, ad superiores poteris ordines promovere. Monachi verò de suis fratribus ac conversis testes in causis propriis producere absque juramenti exhibitione non possunt, nisi forsan à parte remittatur adversa. Religiosi quoque de terris debentibus decimas, quas emptione vel aliis iustis modis acquirunt, non possunt eas, nisi privilegiati super hoc fuerint, retinere. Iudicium autem aquæ ferventis

*Epist. 46.
Respondet ad
ejus consulta.
Cap. Tuis quæ-
stionibus. De
præbendis.*

*Cap. eod. de
testib.*

non solum in matrimonialibus, verum etiam aliis ecclesiasticis causis recipi canonicis est sanctionibus interdictum. Datum Laterani xi. Kal. April. anno undecimo.

NOBILI VIRO THEODORO
Lascaro.

Epist. 47.
Inducitur ad
pacem incen-
dam cum Im-
peratore Con-
stantinopoli-
tano.

Vide gesta In-
noc. III. cap.
97. pag. 59.
col. 1.

VT litterarum tuarum prolixitas ad compendium reducatur, eam sub certis capitulis duximus restringendam. In primis siquidem Latinos apud Constantinopolim commorantes de apostasie crimine reprehendis: quia cum dominice crucis assumpto signaculo, ad terrae sanctae succursum simulaverint properare contra barbaras nationes, iidem conversi retrorsum in Christianos suos gladios converterunt, Constantinopolitanam urbem & Constantinopolitanum imperium impugnantes; prodicionem & sacrilegium eiusdem impingens, pro eo quod regia urbe capta sacrosanctis Ecclesiis minime pepercerunt, Christicolis interfectis, defloratis virginibus, & pollutis etiam conjugatis. Perjurij quoque reos ipsos multipliciter asseveras, cum treugas quas tecum inierant pluries praesumpserint violare, qui relicta excellentiori via quam docet Apostolus, videlicet caritate, tecum concordiam & amicitiam nolunt inire perpetuam, sed treugas ad terminum iterum inierunt, licet Dominus non ad tempus sed perpetuo haberi praecipiat caritatem. Vnde nobis humiliter supplicasti ut eos tecum perpetuae pacis foedera faceremus inire, cum imperante Domino dilectio semper debeat inter Christianos vigere, Legatum a nostro latere destinantes qui inter te ac ipsos pacem stabiliat & componat, ut nec tu nec ipsi terminum quem Deus inter te ac ipsos disposuit, mare videlicet, transire praesumant, sed huiusmodi termino sint contenti, promittens te una cum eis contra Israhelitas viriliter pugnaturum; alioquin cum alienigenis & paganis, quamvis invitus, pactum tamen inies contra eos, & associaberis Blachis, cum pacem quaeris & illam non valeas invenire. Nos autem memoratos non excusamus Latinos, quos super excessibus suis multotiens redarguimus, sed excusationes eorum praesenti tibi pagina duximus declarandas. Dicunt enim quod illius adolescentis suscepto ducatu qui fatebatur Constantinopolitanum imperium sibi de jure deberi, necessitas eos compulit importuna ut in Romaniam

ad acquirenda victualia declinarent, & facientes de necessitate virtutem, intenderunt in ipsa principaliter procurare quantum apostolicae sedi gratum praestarent obsequium & expectatum succursum nihilominus terrae sanctae; quod ad plenum consummasse putarunt, cum sine sanguinis effusione regia urbe capta, & accubatore imperij effugato, restititque in ipsa patre simul ac filio, Isachio videlicet & Alexio, ad fastigium imperatoriae dignitatis, fecerunt ipsos non coactos sacrosanctae apostolicae sedi tactis evangelis obedientiam repromittere, imperiali nobis scripto transmissio ad majorem fidei firmitatem, ut quod ore promiserant opere adimplerent. Cumque se ad navigandum in Syriam totis viribus praepararent, innata ipsorum malitia iuramentis & pactis penitus violatis, igne, dolo, & toxico iter eorum non semel tantum sed saepe nequiter impedivit, & ad occupationem urbis regiae ipsos in eorum perditionem reitantes & invitos attraxit. qua sola Dei virtute mirabiliter triumphata, quicquid ex tunc quocunque modo vel loco fecerint voluntarij vel invitj, semper habuerunt in votis ut inobedientiae filios reducerent ad obedientiam matris suae tam debitam quam devotam, & per imperium Romanae opportunitus & facilius succurrerent terrae sanctae. Licet autem ipsi omnino inculpabiles non existant, per eos tamen Gracos justo Dei iudicio credimus fuisse punitos, qui tunicam inconsultem Iesu Christi scindere sunt moliti. Cum enim iudicia Dei adeo sint occulta quod abyssus multa prophetica voce dicuntur, saepe contingit ut ipsius occulto iudicio, semper tamen iustissimo, mali malorum ministerio puniantur, juxta quod ait ipse Dominus per Prophetam: *Affur virga furoris mei, & baculus ipse in manu eorum. Indignatio mea.* Vnde ad Nabuchodonosor dixit: *Quia servisti mihi in Tyro, dabo tibi Egyptum.* Iuste siquidem in diluvio perierunt qui esse cum Noe noluerunt in arca, & famis inedia sunt peressi qui beatum Petrum Apostolorum principem, cui pascendas commisit Dominus oves suas, noluerunt recipere in pastorem, post greges sodalium evagando, nolentes ad unitatem redire saepius a praedecessoribus nostris & nobis etiam commoniti diligenter, nec voluerunt unquam terrae sanctae subsidium impertiri, cui tum vicinitate locorum, tum abundantia divitiarum, plenius & perfectius

* perditionem
aut perniciem